

אלא דוהרים. אחד הנערים רכב על סייח, שרק זה החל לאלפו לרכיבה. התחשק לי לנסות כוחי — או יותר נכון העזתי — ברכיבה על מין בריה שכזו. בקשתי וקבלתי את הסייח שהיה בלי אוכף ובלי מתג בפיו ורק רסן לראשו. בקושי הספקתי לעלות על סייחי כשהוא כבר החל דוהר בכיוון המושבה. אמרתי דוהר? אבל הוא לא דהר, הוא פשוט טס ואני לא יכולתי לעצור בעדו וגם הוא לא הצליח, כל־כך מהר להשליכני מעליו.

רק אחרי "טיסה" של כמה מאות מטרים טובים, מצאתי את עצמי מוטלת על גבי וגם הספקתי להבחין בפרסותיו של הסייח העוברות גבוה מעלי. מאז נחשבתי, בעיני לפחות, רוכבת מעולה.

פרס עבודה

לא ידוע לי אם היתה מקובלת אז, חלוקת פרסים כלשהם. אבל ביום בהיר אחד נתבשרתי שאני עשויה לקבל פרס עבודה.

היה זה קלווריסקי, פקיד הברון בגליל העליון, אשר יזם וביצע את הענקת הפרס שהיה מקורי מאוד. הוא קנה בעבורי עגלה דמשקאית — הגזע המשובח באותה תקופה — אצל חלבן גרמני בשם מס, שהיתה לו רפת טובה בצפת. העגלה בת 8 חדשים, נשארה לפי הוראותיו של קלווריסקי, עוד שנה אצל בעליה בצפת. אינני יודעת אם הכוונה היתה שהעגלה תגדל או שאני אגדל ואולי לשתינו התכוון, איך שלא יהיה, בתום השנה קבלתי עגלה גדולה יפהפיה. קראתי לה "חמדה" והייתי "מבסוטה עד הגג".